

Preek over Marcus 16,1-8 – Ontstellend nieuws? (Paaspreek)

Orde van dienst

Voorzang: Daar juicht een toon...

Votum en Groet

Zingen: Gezang 369 (Opwekking)

Zingen: Psalm 118, 9

Zingen: Klap in de handen van blijdschap, dit is de dag die God ons geeft.

Gebed om het licht van de Geest

Zingen: Gezang 480 (Opwekking)

Schriftlezing: Psalm 16

Zingen: Psalm 16, 4

Schriftlezing: Marcus 16,1-8

Zingen Gezang 208, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 10. 11. 14. 15 en 16 (beurtzang)

Verkondiging van Marcus 16,1-8

Koorzang

Zingen: Gezang 158 (uit: *Zingende gezegend* van A.F. Troost)

Dankzegging en voorbeden

Collecte

Regels voor het nieuwe leven

Zingen: Gezang 462, 1 en 4

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Wat is Marcus sober in het vertellen van het verhaal van Jezus' opstanding.

In zegge en schrijve acht verzen is alles verteld.

Puur zakelijk doet hij verslag van de feiten.

Hij legt niets uit.

Hij gaat niet in op de betekenis van wat hij vertelt.

In nog geen anderhalve minuut heeft hij gezegd wat hij te zeggen heeft.

Punt! Uit!

En dan te bedenken, dat vs. 8 ooit het slot van Marcus' evangelie is geweest.

U ziet in uw bijbeltje de volgende verzen (9 t/m 20) tussen vierkante haken staan.

Dat betekent dat dat gedeelte in veel belangrijke handschriften van het NT niet voorkomt.

Het is er zo goed als zeker pas later aan toegevoegd.

Dat betekent dus, dat vs. 8 oorspronkelijk het slotvers van het evangelie was.

Marcus moet wel ongelooflijk zeker zijn geweest van zijn zaak om zo rustig in zijn spreken te kunnen blijven.

Kennelijk heeft de opstanding van de Heer voor hem iets heel vanzelfsprekends gekregen.

Hij heeft duidelijk niet de minste behoefte om met een overvloed aan bewijsmateriaal te komen om daarmee zijn woorden kracht bij te zetten.

En dat, terwijl het juist om zoiets ongelooflijks gaat.

Of zouden we moeten zeggen: Juist omdat het om zoiets ongelooflijks gaat!?

Juist omdat het om zoiets ongelooflijks gaat hebben argumenten en allerlei bewijzen geen zin.

Bij het evangelie van de opstanding gaat het om een radicale keuze van geloof of ongelooft.

Je gelooft het!

Maar dan zonder bewijs.
Louter en alleen om het getuigenis, de verkondiging.
En niet om de bewijzen.

Of je gelooft het niet!
Maar dan helpen ook bewijzen niet.
Dan kun je met alle argumenten alle kanten uit.

Maar hoe kan het dan kómen tot geloof?
Als bewijzen en getuigenissen niet helpen, wat dan wel?
Hoe komen we zélf tot geloof?
Hoe brengen we ánderen tot geloof?

Ja maar, dat is nu juist Pasen, lieve mensen!
Dat we door de Levende worden overweldigd.
Dat Hij zélf het geloof ons geeft.
Dat Híj het bij ons laat doorbreken.
Harten van graniet, waarop alles afketst, maakt Hij levend en warm om Hem te ontvangen.
Een bodem, die totaal niet ontvankelijk is om zaad te ontvangen, zo dor en doods, maakt Hij tot goede aarde, zodat het gezaaide woord vrucht draagt.

Die vrouwen waren totaal niet ontvankelijk voor het Paasevangelie.
Ze stonden er op geen enkele wijze voor open.
Ze gingen zonder enige verwachting naar het graf.
Voor hen gold nog maar één ding: de koestering van een herinnering.
Terugzien op het verleden.
Bij de dode Jezus zijn zolang dat nog kon.
Zolang dat nog kon.

En daarom, zodra de sabbat voorbij is, gauw naar het graf!
Om Jezus te balsemen.
Om het ontbindingsproces in zijn dode lichaam zo lang mogelijk af te remmen.
Dan kunnen ze nog zo lang mogelijk bij Hem zijn.
Naar Hem kijken, over Hem praten, tegen Hem praten.
Zolang dat kan is Hij voor hun gevoel nog niet echt weg.
Is er nog enig contact, hoe armzalig ook!

Hun hart dringt hen naar Jezus, naar de dode Jezus.
Zo heftig, dat ze zich haasten zonder overleg.
Als ze al een eind op weg zijn denken ze opeens aan de zware grafsteen, die voor de ingang ligt.
Hoe zullen ze die opzij kunnen rollen?

Toch lopen ze door.
Ze dénken er niet aan om nog weer helemaal terug te gaan om hulp te gaan halen.
En hoe het dan wel moet..
Uit alles blijkt hoe ze in de war zijn.
Hoe het verdriet hun verhindert om goed na te denken.

En dan komen ze in de graftuin en ze zien hoe de steen al is weggerold.
Dat is het eerste teken van Gods heil.
God heeft zijn engelen bevolen, dat zij hun voet aan geen steen zouden stoten.

Maar de vrouwen hebben er geen besef van.
De steen is weg!
Vreemd!
Nu ja, ze kunnen in elk geval toch naar binnen.
Ze haasten zich de grafruimte in.
In de schemering zoeken ze naar de plaats waar eergisteren het lichaam van Jezus is neergelegd.

En dan zien ze daar plotseling die jongeman zitten in een wit gewaad.
De adem stukt hun in de keel.
Wat is dit?
Hebben ze meteen geweten dat het een engel is?
Of hebben ze dat pas achteraf vastgesteld?
Marcus zegt in elk geval niet dat het een engel is.
Die conclusie laat hij aan zijn lezers over.

Er zit een jongeman in het wit.
En hij spreekt de geschrokken vrouwen aan.
Hij probeert hun schrik weg te nemen.
De woorden die hij spreekt kunnen ook als vraag gelezen worden.
Ze sluiten aan bij het verdriet van de vrouwen.
Het haakt in op de bedoeling waarmee ze naar het graf kwamen.
Die man in het graf, die volkomen onbekende, is op één of andere manier met hen vertrouwd.
Hij heeft weet van hun verslagenheid, van hun plannen.

Jezus zoekt u, de Nazarener, de gekruisigde?
Hij is opgewekt, Hij is hier niet, zie de plaats waar ze Hem gelegd hebben.
En hij wijst naar de verhoging waar Jezus' lichaam lag, maar die nu leeg is.
Want Jezus is opgestaan.

En dat, gemeente, is het enige dat we er in het evangelie van Marcus over horen.
Alleen maar een getuigenis van de opstanding.
Alleen maar dát Jezus is opgewekt.
Niets over het hoe of wat.
Geen sensatieverhaal dat de opstanding tot in details beschrijft.
Alleen de vermelding van het feit.
En de verwijzing naar het graf, dat leeg is.

Wat dat betreft staan wij met de eerste hoorders van de boodschap op één lijn.
Net als wij hebben ook zij het vanaf het allereerste begin van horen zeggen.
Net als voor ons was voor hen het geloof uit het gehoor!

Opvallend is ook dat het eigenlijk wordt verteld als een bijzaak.
De boodschap van de opwekking is niet eens het voornaamste dat de man in het graf te zeggen heeft.
Je krijgt de indruk alsof die boodschap voor hem heel vanzelfsprekend is.

Maar waar het hem eigenlijk om gaat, horen we in vs 7.
Het woordje maar, waarmee dat vers begint, geeft aan dat wat hij nu gaat zeggen voor hem de hoofdzaak is.
Maar gaat heen, zegt zijn discipelen en Petrus, dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult u Hem

zien, gelijk Hij u gezegd heeft.

Het eigenlijke van de boodschap van de man in het wit is deze opdracht, waarmee de opgestane Heer verzamelen blaast.

In Galilea!

Dus als het aan Jezus gelegen had, zouden er helemaal geen verschijningen van Hem aan de leerlingen in Jeruzalem hadden plaats gevonden.

Jezus' bedoeling is dat de trouwe volgelingen onmiddellijk hun koffers pakken en Jeruzalem verlaten en afreizen naar Galilea.

Maar dat pakt heel anders uit.

Want in plaats dat die vrouwen juichend het graf verlaten en aan ieder die het maar horen wil de boodschap van de opstanding uitbazuinen, weten ze met de boodschap van de man in het graf totaal geen raad.

Ze raken er volledig door van streek.

Ze rennen het graf uit.

Ze haasten zich naar de stad.

Wat enorm bizar!

Voor zijn kruisdood had Jezus ontzettende moeite om het geheim van zijn Messiasschap verborgen te houden.

Wie genezen was van ziekten of bevrijd van demonen bezwoer Hij daarover niet te spreken.

Want zijn Messiasschap kon maar al te gemakkelijk worden misverstaan.

Maar de mensen konden nauwelijks hun mond houden.

Nu, nu ze het blijde nieuws wel van de dáken mogen schreeuwen, nu zwijgen ze.

Ze houden het angstvallig voor zich.

Ja, ze zullen het wel aan de discipelen hebben verteld.

Anders was dit bericht natuurlijk nooit in het evangelie terecht gekomen.

Maar ze vertellen het beslist niet als een blij bericht.

En aan de buitenwereld hebben ze helemaal geen boodschap.

Broeders en zusters, dit is de meest bizarre reactie op het heil, die in de Bijbel vermeld wordt.

Je hoort meer dan eens van ongelof en kleingelof.

Er is sprake van twijfel en aarzeling.

Soms zelfs van lachen.

B.v als Jezus in het sterfhuis van Jairus' dochttertje zegt dat ze slaapt.

Maar deze vrouwen, als ze de meest verrassende boodschap horen die ooit mensenoren bereikte, ze zijn volslagen overstuurd.

En dan te bedenken dat zij de eerste getuigen van de opstanding zijn.

Op hen rust op dat moment heel het apostolische evangelie.

Op hun getuigenis rust de christelijke kerk van alle eeuwen.

En Markus vertelt dat allemaal doodgemoedereerd.

Hij stopt dit niet weg.

Hij komt er rond voor uit dat de kern van zijn boodschap, de opstanding van Jezus, door de eigen mensen in eerster instantie gewoonweg niet is geloofd.

Het is goed dat te bedenken als wij ons bezinnen op de oorsprongen van de kerk.

Hebben de eerste getuigen het verhaal van de opstanding van Jezus niet zelf verzonnen?

Hebben ze zelf het lichaam van Jezus weggehaald en verstoppt?
Hebben ze visioenen gehad?
Was hun vurige wens niet de vader van de gedachte, dat Jezus niet echt dood was?

Van de vroegste tijden af zijn zulke theorieën ontworpen om te proberen het getuigenis van de opstanding voor het verstand te verklaren.
Ze zijn ook hardnekkig.
In iedere eeuw, ook in de onze, worden ze weer van stal gehaald.
Veel mensen maken zich zo van die wonderlijke boodschap van het evangelie af.

Maar het is net alsof Markus zeggen wil: Het is toch ook een wonderlijk verhaal?
Het is toch ook ongelooflijk?
Kijk maar naar die vrouwen!
Het wou er bij hen niet in.
Ze schrokken er zelfs voor terug.
Ze liepen er hard voor weg.

De boodschap van Pasen - ontstellend nieuws?
Ja, eigenlijk wel.
Ontstellend!
Weet u waarom?
Omdat het ons onthult in onze diepe, diepe verlorenheid.
Zo dood waren wij, dat we het Leven niet aan konden.
Zover waren wij van God en zijn Rijk verwijderd geraakt, dat wij geen antenne meer hadden voor de nieuwswaarde van de berichten die van daaruit uitgezonden werden.
Het heil van het Rijk van God konden wij op geen enkele wijze bevatten.

En uitgerekend hier zet Markus een punt.
Of moet ik zeggen: zo geeft hij zijn evangelie een open einde?
En is dat juist niet de kracht van zijn boodschap?
Immers, dit evangelie is geschreven nadat de stichting van Christus' kerk een feit was en al vele tienduizenden zich christen noemden.
Dit evangelie is geschreven op een moment dat al tot in Rome gelovigen elke eerste dag van de week de opstanding vierden.

Na lezing van dit evangelie tot op dit punt vraag je je af: Hoe is dat mogelijk?
Wat is er gebeurd?
Hoe zijn al die duizenden, tienduizenden toch tot geloof gekomen?

Hoe anders dan omdat Christus werkelijk de Levende is?
Hij, die door geen grafsteen tegen te houden is, Hij breekt ook binnen in harten van graniet.
Hij, die de dood overwon, Hij roept geloof tevoorschijn waar er totaal geen ontvankelijkheid voor is.
Dat deed Hij toen.
Dat doet Hij nu.

Zullen wij nu dan onze mond dicht houden?
Zullen wij deze blijde boodschap voor ons houden?
Misschien uit angst dat het niet gelooft zal worden?
Of omdat we sterkere argumenten zoeken en krachtiger bewijzen om een beetje sterk te staan?

Niet doen, broeders en zusters.

Wij hebben niet anders te doen dan simpel te getuigen van het feit van de opstanding.

En deze boodschap verschaft zichzelf geloof.

Want het is de boodschap van de Levende.

Daar is nog steeds niemand ontvankelijk voor.

Maar Hij die zich toegang verschaft tot óns hart, zet zijn veroveringstocht door, ook vandaag.

Want de Heer is werkelijk opgestaan.

Hallelujah!

AMEN.